

[Bernhard Baunsgaard]

Holstebro pengene – dengang, i 1960'erne, var det overordentlig mange penge – på at købe en lille bronzefigur, den er ikke mere end godt 1,25 m høj, »Kvinde med Kærre« af Giacometti. Det var sådan noget, der skabte væksten i Holstebro.

Vi har troet på denne Holstebroundersøgelse, og vi er glade for, at den nu er udvidet, også med den undersøgelse, der kommer fra Århus, og som er ledet af Wolfgang Framke fra Geografisk Institut.

Vi kunne godt spørge: Hvorfor er vi så ikke gået endnu hurtigere frem? Der har jo været økonomisk krise her i 1980'erne. Men en anden ting har spillet en rolle for os: vi ville være helt sikre på, at de nye investeringer gav udbytte. Enhver fornuftig investor vil sikre sig, at man ikke overinvesterer, men at man lader investeringerne stige i takt med mulighederne for udbytte. Det er baggrunden for, at vi i disse år år efter år har sørget for, at kulturbevillingerne er steget, men at de ikke er steget med vældige hopsatilsbud.

Jørgen Tved (FK):

Somme tider kan det være vanskeligt at forstå, hvad det egentlig er, der foregår i denne sal, eller også har man samlet en flok hylklere sammen, som kommer herop på talerstolen og giver udtryk for, at det er meget nødvendigt, at vi har et kulturelt liv, og at den kultur, vi nødvendigvis må have, naturligvis også skal støttes.

Når jeg udtrykker mig på den måde, er det, fordi det ikke er ret mange dage siden, stort set alle de ordførere, der repræsenterer de partier, som står bag finansloven, demonstrerede, hvor kulturelle de i virkeligheden er. Det er jo det, sagen drejer sig om: alle, selv den konservative ordfører, kunne understrege, hvor godt og hvor rigtigt det var med et kulturliv.

Men hvad siger finansloven? Vi har en situation, hvor bibliotekerne diskuterer, om man skal indføre en eller anden form for brugerbetaling. Hvilken model man skal vælge, har man ikke fundet frem til endnu, men man diskuterer, at på baggrund af nedskæring af bloktilskud og kommunernes almindelige økonomiske situation kan det blive et af de nedskæringsområder, som skal rammes næste gang. Vi har teatre, der ikke kan klare sig, vi har biografer, der går ned, og når det drejer sig om den folkelige kultur, så er pengekasserne som regel luk-

kede, og de, der måske har fået støtte tidligere, kan nu stå tilbage med en lang næse. Alt sammen en følge af den politik, der er ført af de politiske partier, der nu står op og siger, at det er nødvendigt med et kulturliv.

Når en forslagsstiller, hvis eget kulturelle niveau ligger på højde med, hvad man havde i gamle dage, rider rundt på en træhest udstyret med et eller andet teaterkostume og synger nogle mindre lodige sange på en revyscene, når et sådant medlem kommer her og siger, at nu skal vi altså have afskaffet de sidste former for kulturstøtte her i landet, så tager man denne debat alvorligt.

Når medlemmerne er gået forbi den plads, jeg sidder på, har jeg spurgt: Hvor er dagsordenen henne? Og så siger de: Jamen der er ingen, der behøver at tage denne debat alvorligt. Jamen hvorfor har vi så haft en debat på halvanden time? Det må jo være, fordi man godt vil gå op og hykle. Efter at man har vedtaget nedskæringerne, efter at man har stemt finansloven igennem, er det altså nu nødvendigt at fremstille sig som kulturens vogtere. Det er derfor, jeg tillader mig at sige, at jeg opfatter debatten som en gang flokler, som hylkeri, som ikke skaffer flere penge til støtte for den kultur, som de ærede medlemmer i denne situation tager så varmt i forsvar.

Hvis der fra regeringspartiet ved den konservative ordfører eller fra den socialdemokratiske ordfører var kommet et dagsordensforslag, der havde lagt lidt vægt bag de store ord, så kunne jeg forstå det, men som debatten er forløbet indtil nu, må jeg sige, at vi betragter det som ét stort slag i luften. Man prøver at give udseende af, at man er meget kulturel, men i virkeligheden deltager man på fuld kraft i den nedskæringspolitik, der har de følger, jeg nævnte i begyndelsen af denne tale. Derfor mener vi, det er en gang bluff og måske for nogle mennesker et stykke beskæftigelsesterapi, vi har været igennem.

Vi synes, at kulturlivet har det rigtig dårligt i dette land, men det har det i kraft af det flertal, der sidder bl.a. i denne forsamling. Vi vil meget gerne være med til at ændre situationen, men desværre har flertallet en anden opfattelse.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu kan det jo være rigtigt nok, at man ikke